

Arrest

nr. 260 013 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, geboren in Abadan. De laatste jaren voor uw vertrek naar België woonde u in Shahin Shahr, bij Isfahan. U verliet Iran op 16/06/1379 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 6 september 2000 volgens de Gregoriaanse tijdrekening). Op 26 september 2000 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde dat u eenmaal met leden van Bassidj-é Mostazafan (Mobilisatie der Verdrukten) in aanvaring kwam nadat zij hun afkeur hadden laten blijken over de gedichten die u had voorgedragen op een poëzieavond in Isfahan. U sloeg op de vlucht nadat de boekhandel waar u werkte en waar verboden werken verspreid werden, verzegeld werd door de autoriteiten en twee van uw collega's gearresteerd werden. Op 10 oktober 2003 weigerde het

Commissariaat-generaal u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Er werd immers vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ernstig in het gedrang was. Daarnaast werd erop gewezen dat volgens de beschikbare informatie de Iraanse autoriteiten geen actief vervolgingsbeleid voerden voor het lezen of verspreiden van de door u aangehaalde werken. Op 18 januari 2005 werd uw beroep door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen geweigerd. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State. U verkreeg een Belgische verblijfstitel op basis van regularisatie.

In 2011 overleed uw vader. Sinds 2011 keerde u jaarlijks terug naar Iran op vakantie en om uw moeder te bezoeken. U reisde met uw Iraans paspoort, uitgereikt door de Iraanse ambassade in Brussel. Toen de geldigheidsduur van dit paspoort verliep, vroeg u in Iran uw huidig paspoort aan, dat u werd uitgereikt op 10 juni 2018. Bij uw terugkeer naar België op 19 april 2019 werd bij een controle op de luchthaven van Charleroi vastgesteld dat uw Belgische verblijfskaart geblokkeerd was, naar uw vermoeden omdat u lange tijd buiten België had verbleven. Op 28 oktober 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Aangezien u niet reageerde op de oproeping, stelde de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2020 de afstand van uw verzoek vast. U was immers op 19 december 2019 opnieuw naar Iran vertrokken. Op 12 maart 2020 verliet u Iran opnieuw. U nam het vliegtuig van Teheran naar Amsterdam. Vervolgens verzocht u op 17 maart 2020 België voor de derde maal om internationale bescherming.

U verklaart dat u katholiek bent. U bent in een katholieke familie opgegroeid. Als kind toonde u weinig interesse voor religie. Als volwassene las u verscheidene boeken over het christendom. U bleef met heel veel vragen zitten toen u nog in Iran was. In België ging u rond 2006-2007 een vijftal keer naar een huiskerk van Iraanse vrienden in Antwerpen. Ongeveer in dezelfde periode, een twaalf jaar geleden ging u gedurende twee of drie maanden naar een Amerikaanse protestantse kerk in het Antwerpse. Het protestantse ideeëngoed sprak u echter niet aan. U keerde terug naar het katholieke geloof. Kerkbezoek was voor u echter geen prioriteit. U richtte zich op uw eigen geloofsonderzoek, waarbij u zoveel mogelijk informatie trachtte te verzamelen. Tijdens uw vakanties in Iran ging u af en toe met twee bevriende schrijvers mee naar een huiskerk. De laatste keer was in 2016. Uit veiligheidsoverwegingen werden nadien geen huiskerkbijeenkomsten meer georganiseerd. Sinds enkele jaren werkt u aan twee boeken. Eén handelt over de filosofie achter het bidden en zou de titel 'een vroegtijdige kop koffie' dragen. Het andere boek dat 'het verloren leven van Jezus in de Bijbel' zou heten, handelt over de 20 jaren uit het leven van Jezus die onbelicht blijven in de Bijbel. Aan geen van beide boeken legde u de laatste hand. In 2018 stapte u met enkele delen van het eerstgenoemde boek naar Ershad (morele politie). Het boek was nog niet voltooid maar u wilde weten of u een toelating zou krijgen om het uit te geven. Na enige tijd werd u bij Ershad ontboden voor een gesprek waarin u te horen kreeg dat het onaanvaardbaar was dat u de filosofie van het gebed wilde uitleggen. U had in uw schrijven namelijk betoogd dat god geen oor heeft voor eenieders gebed. In april 2019 keerde u terug naar België. In september 2019 vielen drie agenten in burger van Ettela'at (inlichtingendienst) van Sepah (revolutionaire garde) het appartement van uw moeder binnen. Zij vroegen naar u. Uw zus antwoordde dat u al vele jaren in het buitenland verbleef. De agenten vertelden uw zus dat u enkele manuscripten had ingediend bij Ershad, die geweigerd waren. Ze doorzochten uw bureau en namen al uw notulen, eigen gedichten en uw onderzoek naar de filosofie achter het gebed, mee. Op 19 december 2019 vertrok u vanuit de luchthaven van Brussel naar Iran. Uw moeder was kort tevoren overleden. Bij aankomst in Isfahan stond uw zus u op te wachten. U werd tegengehouden door twee agenten die u kort enkele vragen wilden stellen. U gaf uw rugzak met daarin uw paspoort aan uw zus en ging mee met de agenten. U werd onder begeleiding van twee agenten op een vlucht naar Teheran gezet. In Teheran werd u drie of vier uur lang ondervraagd door agenten van Ettela'at van Sepah over de reden(en) waarom u zo vaak vanuit Nederland naar Iran reisde. U werd beschuldigd van culturele spionage, in die zin dat u begrippen zoals westerse democratie en moderniteit Iran binnenbracht. Na twee dagen werd u naar Isfahan overgebracht. In aanwezigheid van twee agenten mocht u het graf van uw moeder bezoeken. Vervolgens werd u gedetineerd in de gevangenis van Asadabad nabij Isfahan. U werd er hardhandig ondervraagd. Uw tanden werden gebroken. U verloor uw smaak en reukzin. U had geen toegang tot een advocaat. U verscheen niet voor een rechtbank en werd niet officieel in beschuldiging gesteld aangezien uw dossier nog niet vervolledigd was.

Begin maart 2020 kreeg u tien dagen penitentiair verlof nadat uw zus de eigendomsakte van het appartement van uw moeder als borg had neergelegd. Op 12 maart 2020 nam u het vliegtuig vanuit Teheran naar Amsterdam. Bij het inschepen legde u een vervalst Iraans paspoort, op naam van ene P. C. (...), voor. Net voor het instappen van het vliegtuig overhandigde u dit paspoort aan A. (...), een agent van de luchthavenpolitie die door uw zus was omgekocht om uw veilige doorgang op de luchthaven van Teheran te verzekeren. Bij aankomst in Amsterdam legde u uw eigen Iraans paspoort voor evenals uw Belgische verblijfskaart.

Sinds een tweetal maanden woont u wekelijks de misvieringen bij in de katholieke kerk van Sijsele.

In geval van terugkeer naar Iran vreest u een lange gevangenisstraf en mishandelingen tijdens de gevangenschap.

U bent in het bezit van uw Iraans paspoort, uitgereikt op 10 juni 2018 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw Belgische verblijfstitel, geldig tot 6 mei 2021. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een aantal handgeschreven gedichten neer, in het Farsi, waarvan er enkele voorzien zijn van een vertaling.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerd illegaal vertrek uit Iran op 12 maart 2020. U beweerde dat uw zus een agent op de Imam Khomeini Internationale Luchthaven had omgekocht en dat u met een (ver)vals(t) paspoort vanuit deze luchthaven het land verliet (CGVS, p. 9-10). Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt vooreerst dat illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. Bovendien bevat uw paspoort een exit stempel van de Imam Khomeini Internationale Luchthaven d.d. 22/12/1398 (12 maart 2020), hetgeen een ontegensprekelijk bewijs vormt dat u wel degelijk Iran met uw eigen paspoort, en dus legaal, verliet. Het feit dat u Iran legaal verliet zet de geloofwaardigheid van uw volledige vluchtrelaas op de helling.

Dat er aan uw vluchtrelaas geen geloof gehecht kan worden, blijkt voorts uit tal van andere elementen. Zo is het hoegenaamd zeer merkwaardig dat u bij aankomst op de luchthaven in Isfahan op 19 december 2019 werd tegengehouden door de autoriteiten maar er wel nog in geslaagd zou zijn uw rugzak met daarin uw paspoort aan uw zus, die u stond op te wachten, te overhandigen. Uw shenasnameh (boekje van burgerlijke stand), kart-e melli (nationale kaart) en legerdienstkaart zou u daarentegen wel aan de agenten hebben moeten afgeven (CGVS, p. 21). Deze gang van zaken is geenszins geloofwaardig, temeer daar de luchthavenautoriteiten ervan uit konden gaan dat u bij uw binnenkomst in Iran in het bezit van uw paspoort zou zijn.

Verder moet worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs aanbracht van de borg die uw zus zou hebben neergelegd met het oog op uw vrijlating. U stelde dat uw zus de eigendomsakte van het appartement van uw moeder neerlegde. Gevraagd naar een bewijs hiervan, beweerde u dat de akte bij de autoriteiten ligt en daarvan geen (ontvangst)bewijs wordt gegeven (CGVS, p. 20-21). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat wanneer een onroerend goed als borgstelling wordt gebruikt de autoriteiten de borg inschrijven in de registers van het kadaster, hiervan een aantekening maken op de eigendomspapieren en deze vervolgens meteen teruggeven aan de borgsteller. Uw verklaring dat u geen bewijs van de borgstelling kan neerleggen, overtuigt dan ook niet.

Daarnaast is het hoogst merkwaardig dat u nog nooit een eigen tekst gepubliceerd of verspreid hebt. U verklaarde herhaaldelijk dat u van plan bent om uw werken uit te geven, maar dat ze nog niet voltooid zijn. U wees er ook op dat u nog maar drie of vier jaar geleden bent beginnen schrijven en dat u in Iran geen toelating kreeg om uw werk uit te geven (CGVS, p. 12-15). Deze argumenten overtuigen niet. Reeds in het kader van uw eerste verzoek, bijna 20 jaar geleden, gaf u aan poëzie te schrijven. U legde ook toen, net als in uw huidig verzoek, enkele gedichten neer. Bovendien verblijft u al ongeveer 20 jaar in België, waar vrijheid van expressie heerst. Ook op internet hebt u nog nooit iets gepubliceerd. Deze vaststellingen roepen de nodige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u delen van uw boek over de filosofie achter het bidden aan Ershad voorlegde, waarna u in de problemen zou zijn gekomen. U legde deze boekdelen overigens niet neer. Evenmin bracht u een begin van bewijs van uw andere boek, 'het verloren leven van Jezus in de Bijbel' aan. Uw uitleg dat al uw aantekeningen werden meegenomen tijdens de huiszoeking in het appartement van uw moeder in september 2019 (CGVS, p. 14, 17), is hier slechts weinig overtuigend. Indien u daadwerkelijk al jaren aan deze boeken werkte, is het weinig aannemelijk dat u enkel handgeschreven notities bewaarde in uw bureau in het appartement van uw moeder in Iran, terwijl u het gros van uw tijd in België doorbracht. Bijgevolg is het ook geenszins aannemelijk dat u tijdens ondervragingen bij uw laatste terugkeer naar Iran beschuldigd werd van culturele spionage, een term waarover u overigens zeer vaag bleef (CGVS, p. 18-19). Hieraan kan nog

worden toegevoegd dat de chronologie van uw relaas weinig logica vertoont. In 2018 zou u delen van uw boek hebben voorgelegd aan Ershad. Enige tijd na het indienen ervan zou u tijdens een ondervraging door Ershad erop gewezen zijn dat deze tekst niet door de beugel kon. Toen zou dit geen verdere gevolgen voor u hebben gehad. U keerde immers in april 2019 probleemloos terug naar België. Pas in september 2019 zou er een huiszoeking uitgevoerd zijn, waarna u bij uw terugkeer naar Iran in december 2019 opgepakt zou zijn. Indien de autoriteiten in u een staatsgevaarlijk auteur zouden hebben gezien, is het bevreemdend dat de ondervraging door Ershad zo'n lange tijd zonder verdere gevolgen bleef voor u. Uw uitleg dat Ershad geen arrestatiebevoegdheid heeft maar dat de dienst wel een verslag kan opmaken en kan doorsturen naar Ettela'at (CGVS, p. 18), volstaat hier niet. Indien u daadwerkelijk als een staatsgevaarlijk auteur zou zijn aanzien, is het weinig aannemelijk dat de autoriteiten een dergelijke lange tijd zouden wachten alvorens daadwerkelijk op te treden.

Voorts dient erop gewezen dat u zeer weinig kon vertellen over de rechtszaak die tegen u zou lopen in Iran. U kon niet met zekerheid stellen of er al dan niet een zaak tegen u hangende is (CGVS, p. 21). Vanuit dit perspectief is het zeer merkwaardig dat u zich in Iran nooit zou hebben laten bijstaan door een advocaat. Uw uitspraak dat er geen advocaten worden toegelaten in Iran en dat het Amerika niet is (CGVS, p. 22), raakt overigens kant noch wal. Wanneer u vervolgens nogmaals werd gevraagd of u of een familielid ooit een advocaat had geraadpleegd om naar de stand van zaken in het dossier tegen u te informeren, veranderde u het geweer plots van schouder. U stelde dat uw zus wel naar een advocaat zou zijn gestapt maar deze zou gezegd hebben dat er niets kon gebeuren alvorens uw dossier vervolledigd en aan de rechtbank overgemaakt zou zijn (CGVS, p. 22). Ook deze uitleg is slechts weinig overtuigend. Verder is het bevreemdend dat u tijdens uw beweerde detentie van bijna drie maanden nooit voor een rechter zou zijn verschenen, dat u nooit officieel in beschuldiging gesteld zou zijn en dat er noch tijdens uw verblijf in Iran noch nadien ooit een oproepingsbrief voor u verstuurd zou zijn (CGVS, p. 20, 22).

Gelet op hetgeen voorafgaat kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan het door u uiteengezette vluchtrelaas.

Voor wat betreft uw verklaring dat u katholiek bent, en dat u sinds twee maanden naar de kerk in Sijsele gaat (CGVS, p. 2-5), moet worden opgemerkt dat hieruit bezwaarlijk een vrees bij terugkeer naar Iran kan worden afgeleid. Vooreerst is het opmerkelijk dat u verklaarde als katholiek te zijn opgevoed in Iran en vóór uw vertrek naar België in 2000 als jonge christen deel uitmaakte van een religieuze minderheid die zijn mening niet kon uiten (CGVS, p. 3, 23). U repte hierover immers met geen woord tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. Daarnaast is het hoogst merkwaardig dat u plots, sinds twee maanden, naar de kerk in Sijsele zou gaan, een kerk waarvan u overigens niet de naam kon noemen, en een kerkbezoek, waarvan u geen enkel begin van bewijs neerlegde. Immers, niettegenstaande u reeds twintig jaar hoofdzakelijk in België verblijft, ging u hier nagenoeg nooit naar de kerk. U ging rond 2006-2007 een vijftal keer naar een huiskerk van Iraanse vrienden in Antwerpen en bezocht een twaalf jaar geleden gedurende twee of drie maanden een protestantse kerk in het Antwerpse. Verder ging u nooit naar de kerk. U verklaarde dat kerkbezoek geen prioriteit voor u was (CGVS, p. 4-6). Daarnaast ging u enkele keren naar een huiskerk tijdens vakanties in Iran, de laatste keer in 2016. U verklaarde expliciet naar aanleiding hiervan nooit problemen te hebben ondervonden (CGVS, p. 7, 17). Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat u de voorbije jaren verscheidene keren probleemloos heen en weer reisde tussen België en Iran.

Uw paspoort toont uw identiteit, uw nationaliteit en uw (recente) reisbewegingen van en naar Iran aan.. Uw verblijfskaart toont aan dat u op basis van regularisatie een verblijfstitel werd toegekend in België. Uw gedichten tonen aan dat u in poëzie geïnteresseerd bent, maar niet meer dan dat. Supra werd erop gewezen dat u nog nooit iets gepubliceerd hebt en dat u geenszins een vervolging op basis van uw schrijfsels aannemelijk hebt gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en

tevens laatste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten en dit omdat (i) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerd illegaal vertrek uit Iran op 12 maart 2020; (ii) de door haar beweerde gang van zaken bij haar aankomst op de luchthaven in Isfahan op 19 december 2019 onaannemelijk is; (iii) zij geen enkel begin van bewijs aanbracht van de borg die haar zus zou hebben neergelegd met het oog op haar vrijlating; (iv) het verder hoogst merkwaardig is dat zij nog nooit een eigen tekst gepubliceerd of verspreid heeft; en (v) zij zeer weinig kon vertellen over de rechtszaak die tegen haar zou lopen in Iran. Daarnaast wordt inzake haar verklaring dat zij katholiek is nog opgemerkt dat zij niet aannemelijk maakt dat er omwille hiervan in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees bij terugkeer naar Iran en dit omdat (i) het opmerkelijk is dat zij verklaarde als katholiek te zijn opgevoed in Iran en vóór haar vertrek naar België in 2000 als jonge christen deel te hebben uitgemaakt van een religieuze minderheid die zijn mening niet kon uiten, terwijl zij evenwel hierover met geen woord tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming repte; (ii) het tevens hoogst merkwaardig is dat zij plots, sinds twee maanden, naar de kerk in Sijsele gaat, een kerk waarvan zij overigens niet de naam kon noemen en een kerkbezoek waarvan zij geen enkel begin van bewijs neerlegde, en dat zij niettegenstaande zij reeds twintig jaar hoofdzakelijk in België verblijft hier nagenoeg nooit naar de kerk ging; en (iii) zij verder aangaf dat zij enkele keren naar een huiskerk tijdens vakanties in Iran ging, de laatste keer in 2016, doch dat zij naar aanleiding hiervan

nooit problemen heeft ondervonden, hetgeen tevens blijkt uit het feit dat zij de voorbije jaren verscheidene keren probleemloos heen en weer reisde tussen België en Iran.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij vooreerst de motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan haar illegaal vertrek, merkt verzoekende partij op dat “(v)erwerende partij (...) in alle beslissingen (verwijst) naar de corruptie in Iran en zegt dat in Iran alles te regelen valt”. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom dit nu dan niet het geval zou zijn. Bovendien vermoedt verwerende partij slechts dat zij Iran legaal verliet, en dit zonder enig bewijs, zonder rekening te houden met haar verklaringen en zonder dit te staven met landeninformatie waaruit blijkt dat het door haar beweerde vertrek onmogelijk is. Verder houdt verzoekende partij vol dat zij haar rugzak heeft kunnen overhandigen aan haar zus en stelt zij dat verwerende partij naar “de zaken met een Europese bril kijkt”. Tevens herhaalt zij dat haar zus geen bewijs van de borg heeft gekregen doch zal zij bij haar zus zou polsen of zij dit bewijs alsnog kan bekomen. Voorts meent verzoekende partij dat zij op overtuigende wijze bewezen heeft dat zij al jaren teksten schrijft en dat het feit dat deze niet gepubliceerd werden geen reden mag zijn om hiermee geen rekening te houden. Immers blijkt uit de poëzie die zij twintig jaar geleden voorlegde dat zij dit al jaren doet. Ook heeft zij heel lang gewerkt aan twee boeken, doch werden haar aantekeningen meegenomen door de politie. Zij duidt er echter op dat zij een uitvoerige kennis heeft over deze twee boeken die zij geschreven heeft, doch kreeg zij de kans niet om hierover te vertellen tijdens haar persoonlijk onderhoud aangezien hierover niet werd doorgevraagd. Vervolgens wijst verzoekende partij erop dat in Iran veel mensen beschuldigd worden van spionage. Inzake het feit dat het zolang duurde voordat men haar arresteerde, stelt verzoekende partij dat “het regime niet direct een persoon willen arresteren”, dat “(z)e (...) eerst goed (willen) nagaan met welke andere personen contacten bestaan” en dat “(e)ens dat ze over voldoende informatie beschikken (...) ze over(gaan) tot arrestatie”. Wat betreft ten slotte de vaststelling dat zij niet veel kon vertellen over de rechtszaak die tegen haar zou lopen in Iran, merkt verzoekende partij nog op dat men in de onderzoeksfase geen toegang tot het dossier krijgt en dat advocaten bang zijn om zich in dergelijke zaken te moeien tijdens de onderzoeksfase.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Met voormeld betoog doet verzoekende partij geen afbreuk aan de omstandig uitgewerkte motieven waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van het door haar voorgehouden vluchtrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verweer niet de minste concrete weerlegging aanbiedt voor de door verwerende partij vastgestelde vaagheden, incoherenties en onaannemelijkheden die terecht doen besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtrelaas. In het bijzonder gaat zij voorbij aan en weerlegt zij op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente bemerkingen in de bestreden beslissing dat (i) uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat illegaal vertrek waarbij omkoping een rol speelt *quasi* onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1, “COI Fcous” betreffende “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” d.d. 30 maart 2020, p. 9); (ii) het paspoort van verzoekende partij een exitstempel van de Imam Khomeini Internationale Luchthaven d.d. 22/12/1398 (12 maart 2020) bevat, hetgeen een ontegensprekelijk bewijs vormt dat verzoekende partij wel degelijk Iran met haar eigen paspoort, en dus legaal, verliet; (iii) het niet aannemelijk is dat toen zij op de luchthaven werd tegengehouden door de autoriteiten zij er nog in geslaagd zou zijn haar rugzak met daarin haar paspoort aan haar zus te overhandigen, terwijl zij nochtans haar *shenasnameh*, *kart-e melli* en legerdienstkaart wel aan de agenten moest afgeven en de luchthavenautoriteiten ervan konden uitgaan dat zij bij haar binnenkomst in Iran in het bezit van haar paspoort zou zijn; (iv) uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 2, “COI Focus” betreffende “Iran. Vrijlating op borg” d.d. 21 juni 2017, p. 5-6) blijkt dat wanneer een onroerend goed als borgstelling wordt gebruikt de autoriteiten de borg inschrijven in de registers van het kadaster, hiervan een aantekening maken op de eigendomspapieren en deze vervolgens meteen teruggeven aan de borgsteller, waardoor haar verklaring dat zij geen bewijs van de borgstelling kan neerleggen niet kan overtuigen; (v) verzoekende partij reeds in het kader van haar eerste verzoek, bijna twintig jaar geleden, aangaf poëzie te schrijven en, net als in haar huidig verzoek, enkele gedichten neerlegde, en bovendien al ongeveer twintig jaar in België verblijft, waar vrijheid van expressie heerst, waardoor het wel degelijk hoogst merkwaardig is dat zij nog nooit een

eigen tekst heeft gepubliceerd of verspreid, ook niet op internet, en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij delen van haar boek over de filosofie achter het bidden aan Ershad zou hebben voorgelegd, waarna zij in de problemen zou zijn gekomen; (vi) het weinig aannemelijk is dat indien zij daadwerkelijk al jaren aan twee boeken zou hebben gewerkt zij enkel handgeschreven notities zou hebben bewaard in haar bureau in het appartement van haar moeder in Iran, terwijl zij het gros van haar tijd in België doorbracht; (vii) het niet aannemelijk is dat de autoriteiten een dergelijke lange tijd zouden wachten alvorens op te treden indien zij in verzoekende partij daadwerkelijk een staatsgevaarlijke auteur zouden hebben gezien; (viii) haar verklaringen over de stand van zaken in haar dossier en de pogingen om hierover meer informatie te verkrijgen inconsistent zijn nu zij eerst stelde dat zij zich in Iran nooit zou hebben laten bijstaan door een advocaat omdat er geen advocaten worden toegelaten in Iran maar later aangaf dat haar zus wel naar een advocaat zou zijn gestapt maar deze gezegd zou hebben dat er niets kon gebeuren alvorens haar dossier vervolledigd en aan de rechtbank overgemaakt zou zijn; en (ix) het bevreemdend is dat verzoekende partij tijdens haar beweerde detentie van bijna drie maanden nooit voor een rechter zou zijn verschenen, dat zij nooit officieel in beschuldiging gesteld zou zijn en dat er noch tijdens haar verblijf in Iran noch nadien ooit een oproepingsbrief voor haar verstuurd zou zijn. De Raad is dan ook van oordeel dat de verschillende motieven in de bestreden beslissing onverminderd overeind blijven.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij in België naar de kerk gaat en dat de activiteiten van Iraniërs in diaspora al jaren in de gaten gehouden worden door het regime, en in dit verband verwijst naar het *“Algemeen Ambtsbericht Iran”* d.d. 24 december 2013 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar het rapport *“Iran COI Compilation”* d.d. september 2013 van ACCORD en een nieuwsbericht d.d. 1 mei 2013, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in Iran voor christenen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt: *“Voor wat betreft uw verklaring dat u katholiek bent, en dat u sinds twee maanden naar de kerk in Sijsele gaat (CGVS, p. 2-5), moet worden opgemerkt dat hieruit bezwaarlijk een vrees bij terugkeer naar Iran kan worden afgeleid. Vooreerst is het opmerkelijk dat u verklaarde als katholiek te zijn opgevoed in Iran en vóór uw vertrek naar België in 2000 als jonge christen deel uitmaakte van een religieuze minderheid die zijn mening niet kon uiten (CGVS, p. 3, 23). U repte hierover immers met geen woord tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming. Daarnaast is het hoogst merkwaardig dat u plots, sinds twee maanden, naar de kerk in Sijsele zou gaan, een kerk waarvan u overigens niet de naam kon noemen, en een kerkbezoek, waarvan u geen enkel begin van bewijs neerlegde. Immers, niettegenstaande u reeds twintig jaar hoofdzakelijk in België verblijft, ging u hier nagenoeg nooit naar de kerk. U ging rond 2006-2007 een vijftal keer naar een huiskerk van Iraanse vrienden in Antwerpen en bezocht een twaalf jaar geleden gedurende twee of drie maanden een protestantse kerk in het Antwerpse. Verder ging u nooit naar de kerk. U verklaarde dat kerkbezoek geen prioriteit voor u was (CGVS, p. 4-6). Daarnaast ging u enkele keren naar een huiskerk tijdens vakanties in Iran, de laatste keer in 2016. U verklaarde expliciet naar aanleiding hiervan nooit problemen te hebben ondervonden (CGVS, p. 7, 17). Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat u de voorbije jaren verscheidene keren probleemloos heen en weer reisde tussen België en Iran.”*. Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

2.2.7. De Raad merkt ten slotte nog op dat de weblink in het verzoekschrift naar een pdf-file op de site www.nyidanmark.dk niet werkt en dat hiermee dan ook geen rekening mee gehouden kan worden.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

Daar waar verzoekende partij inzake de subsidiaire beschermingsstatus nog verwijst naar de “*sliding scale*”, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07), stellende dat er in haar hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de “*sliding scale*” rechtvaardigen, meer bepaald haar profiel en haar twintigjarige verblijf buiten Iran, benadrukt de Raad evenwel deze “*sliding scale*” betrekking heeft op persoonlijke omstandigheden dit tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenwel blijkt uit niets dat er actueel in Iran sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Voor zover verzoekende partij meent dat zij omwille van haar profiel en haar twintigjarige verblijf buiten Iran een groter risico loopt op gerichte vervolging bij een terugkeer naar Iran, wijst de Raad erop dat deze elementen verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De Raad bemerkt dat de door haar aangehaalde vrees omwille van haar profiel reeds het voorwerp uitmaakt van een onderzoek naar haar nood aan internationale bescherming (zie *supra*). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat zij louter omwille van haar twintigjarig verblijf buiten Iran een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar het land. Zij het hierbij bovendien benadrukt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij tijdens haar langdurig verblijf in België nog regelmatig is teruggekeerd naar Iran – sinds 2011 gaat zij er jaarlijks op vakantie en eind 2019 keerde zij nog voor ongeveer drie maanden terug naar Iran – en dat zij hierbij geen geloofwaardige problemen heeft gekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 31 augustus 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen

met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT